

РЕШЕНИЕ

№ 17644

гр. София, 23.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3056** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на „Виктория-Мартин Илиев“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. З. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1347924 от 24.02.2025 г., издадена от М. И. Т., на длъжност мл.автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е., с която за извършени от Й. Я. Й. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на дружеството е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че обжалваната заповед не е издадена от териториално компетентен орган. От мотивите на заповедта не можело да се направи извод, че жалбоподателят е извършил нарушение. Тази неяснота водила до нарушаване на правото му на защита. В разпоредителната част на акта не било посочено регистрацията на кое ППС се прекратява, което бил един от основните реквизити, които следвало да е съдържат в тази част. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. З., която поддържа жалбата и моли оспореният акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендират се разноси по делото, съобразно представен списък.

Ответната страна, редовно призована, не изпраща представител, в депозираното по делото становище, е взето такова за неоснователност на жалбата по изложени в него съображения. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № GRAM-1347924 от 24.02.2025 г., издадена от Миросвал И. Т., на длъжност мл. Автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е., за извършени от водача Й. Я. Й. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Й. Я. Й., при управлението на л.а „М. С. 313“ с рег. номер СВ 4217 ХС на път II-37 в района общ. Е., на 15 км. при Асфалтова база е спрял за проверка и след извършена такава било установено, че водачът управлявал без СУМПС. Това представлявало нарушение на чл. 150 от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № GA1378746/24.02.2025 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приети са като доказателства и представените такива от страна на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б „а“, т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповед № 517з-2035 от 14.04.2022 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от изрично изброени в т. 1.6 от последната заповед, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта поради липса на компетентност на издателя са неоснователни.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна

преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправоспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателката „Виктория-Мартин Илиев“ ЕООД.

В конкретния случай, доводи на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е предоставял управлението на неправоспособният водач Й. Я. Й.. Управлението на МПС било предоставено по силата на договор за наем от дружеството жалбоподател на „Виктория Комерс 99“ ЕООД и последното го е предоставил на неправоспособен водач, без знанието на „Виктория-Мартин Илиев“ ЕООД. Същите обаче са ирелевантни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на МПС на неправоспособен водач. След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е неправоспособен такъв, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Следва да се посочи, също, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Ако лицето е притежавало СУМПС към датата на проверката в тежест на жалбоподателя е било да докаже това обстоятелство, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани.

Релевираните в жалбата доводи относно съдържанието на разпоредителната част на акта са неоснователни, доколкото с оглед издаваните АУАН и ЗППАМ на жалбоподателят е било ясно точно на кое МПС се прекратява регистрацията.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорваният са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на „Виктория-Мартин Илиев“ ЕООД срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Виктория-Мартин Илиев“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. З. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -1347924 от 24.02.2025 г., издадена от Миросвал И. Т., на длъжност мл. автоконтрольор към ОДМВР-С., РУ Е..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: